

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות קדושים - אמור תשפ"ד ♦ עלון מס' 138

השגחה שבועית

התירוץ לקושיה בת שלושת אלפים שנה

תלמיד חכם מופלג פגש אותי בפנים מאירות. "שנים רבות שקושיה עצומה מטרידה אותי", כך הוא אמר לי, "ובחודש האחרון הגעתי לתירוץ".

וזאת היא הסוגיה: כולנו מתפללים ומתרגשים מניסי יציאת מצרים. הקב"ה שידד את מערכות הטבע, ועיץ בעיץ ראו הכל במציאות ה' ובהשגחתו. אם כן - אומר לי התלמיד חכם - איך פרעה לא ראה את זה?

וקושיה עצומה יותר, איך רוב יהודים לא ראו את זה? מתוך 3 מליון יהודים רק שש מאות אלף יצאו ממצרים. שני מליון ארבע מאות אלף יהודים הלכו לעולמם במכת חושך כי לא רצו לצאת ממצרים (ויש דעות שהרבה יותר מכך). איך דבר כזה ייתכן? בחודש האחרון הבנתי זאת.

כולנו ראינו את הנסים הגדולים שהיו בארץ הקודש במוצאי שבת פרשת תזריע. מאות טילים קטלניים, מהם כאלו שבכוחם להרוס כמה בניינים עפו לעבר ארץ ישראל, וציפורן של יהודי לא נפגעה. כל החוקרים אינם מבינים איך דבר כזה קרה בדרך הטבע. הקב"ה הראה לנו עיץ בעיץ את השגחתו על עם ישראל.

והסיפור שקרה ביום ערב חג הפסח, ברחוב תכלת מרדכי בירושלים, מפליא לא פחות. רכב פוגע חזיתיית בארבעה בחורים שעומדים יחד, מעיף שלושה מהם, וכווולום מסובים בביתם בליל הסדר ושרים את ההלל. אין לזה שום הגיון.

המחבלים יוצאים עם רובה שהכינו היטב, ומנסים לירות, אך ללא הצלחה. יש להם גרזן ברכב אבל הם בורחים ומתחבאים. (ראיון מרתק עם ארבעת הבחורים יתפרסם בעזרת השם במגזין של חודש סיון).

רואים עיץ בעיץ איך הקב"ה שומר את עם ישראל. אומר לי התלמיד חכם: הייתי בטוח שעכשיו כבר נשמע בכל העולם דברי אמונה. הייתי בטוח שהדבר הזה הולך לעשות רעש של פרסום הקב"ה בכל מקום. ציפיתי לראות איך כל היהודים שבים אל חיק אבותיהם אחרי נסים ונפלאות כאלו.

בסופו של דבר, מספרים את הסיפורים האלו כלאחר יד, ומסבירים "עפו טילים מאירן והצלחנו להדוף אותם". "מחבלים רצו לירות על יהודים והיה 'מעצור'".

ובזה תורצה לה הקושיה. במצרים היה אותו הדבר, הכותרת בעיתונות המצרית לאחר מכת דם היתה: "תקלה שקרתה ביאור הביאה להמון דם. עבדנו לתקן את הבעיה, ואחרי שבוע היא נפתרה".

לאחר מכת הצפרדעים, "צפרדע ענק הביא אתו המון צפרדעים. לאחר שבוע הצלחנו להיפטר מהבעיה ושילחנו את הצפרדעים". וכך בכל מכה ומכה. לקחו כל נס נפלא והכניסו לטבע הפשוט, והמצרים הטיפשים האמינו. לאחר השיחה עם התלמיד חכם, ראיתי בספר אור המאיר שאומר ממש כדברים האלו.

ברוך ה' שנתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכנו, ואנחנו מודים ומשבחים על הנסים הנגלים שהקב"ה מראה לנו יום ויום. הטוב כי לא כלו רחמיך והמרחם כי לא תמו חסדיך.

שבת שלום ומבורך פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

אין אשם, יש השם!

זהו, זה ברור: הוא לא בא לשמחה שלי, כי הוא שונא אותי. עכשיו אני מבין גם למה הוא לא ענה לי לשלום. אבל, זה כלום לעומת הדבר האמיתי, שהוא-הוא זה שדיבר עלי באוזני המנהל של החיידר, ובגללו לא הכניסו את בני לתלמוד תורה. ככה חושב לו אדם, וחיי מרים לו. לא די בכך שהוא מתמודד עם מוסד לימודים לבנו, הוא גם נושא בקרבו רגשות אשמה וכעס, שמאיימים לכלות את חלקה טובה. איננו נכנסים לשאלה האם השני באמת אויב. וכי יודע אדם מה בלב חברו?! אולי לא ענה לשלום כי הוא היה בדיוק טרוד מאוד במשהו, או שהוא לא משוחח לפני התפילה? אולי בכלל לא דיבר באוזני המנהל, ואולי המנהל שאל אותו על עניין מסוים בדיוק, ובלית ברירה ענה משהו שמשמע לשני פנים? זה לא משנה. ולפעמים, למרבה הצער, נתקלים גם באנשים שבאמת רוצים להזיק. גם למקרים כאלו רבינו נותן הדרכה בפרק ד' סוף החלק השלישי; הדרכה איך להתמודד עם 'אויבים שונאים מבקשי רעות'.

דבר ראשון, מה לא לעשות: לא יגמול להם כפועלם. אל תנקום. הוראה זו כבר קיבלנו בתורה הקדושה בפרשת קדושים, "לא תקום ולא תטור". זוהי מצווה שנוגעת לענייני בין אדם לחברו, אולם אי אפשר לקיים אותה ללא אמונה.

נקמה זהו רגש חזק מאוד אצל האנושות. מי שנפגע, מרגיש צורך עז לנקום. הוא מרגיש שהנקמה תביא מרגוע לנפשו. הנקמה לכשעצמה אינה דבר שלילי לגמרי: כלפי אומות העולם שהרעו לנו, אנו מצפים "לעשות נקמה בגוים", וכן אנו מתפללים "אבינו מלכנו, נקום נקמת דם עבדיך". יש דברים שנדרשת בהם נקמה, אבל בהנהגה שבין אדם לחברו יש מצוות לא תעשה, שלא לנקום ואף לא לנטור - לא לשמור בלב טינה על השני שגרם לי נזק.

מה ההגיון בזה? איך אפשר לקיים מצווה כזאת? ומה יעשה אדם שיש לו כוח, גבורה, וכל האפשרויות להוציא את נקמתו לפועל? למה שיעצור את עצמו? על כך כותב ספר החינוך (מצווה רמא): "משורשי המצוה, שידע האדם וייתן אל ליבו כי כל אשר יקרהו מטוב עד רע, הוא

סיבה שתבוא עליו מאת ה' ברוך הוא. ולא יהיה דבר בלתי רצונו. על כן כשיצער או יכאיבהו אדם, ידע בנפשו כי עונותיו גרמו, וה' יתברך גזר עליו בכך. ולא ישית מחשבותיו לנקום ממנו, כי הוא אינו סיבת רעתו, כי העוון הוא המסבב, וכמו שאמר דוד עליו השלום (שמואל ב טז, יא): הניחו לו ויקלל כי אמר לו ה'. תלה העניין בחטאו ולא בשמעי בן גרא. ועוד נמצא במצווה זו תועלת רבה להשביט ריב ולהעביר המשטמות מלב בני אדם, ובהיות שלום בין אנשים יעשה ה' יתברך שלום להם". דוד המלך ידע מיד את הכתובת הנכונה, וזכה להיות רגל רביעי במרכבה. זה מה שיעצור את הנקמה: ההבנה הפשוטה שלא באמת השכן, הרופא, העורך דין, המשגיח או הפקדן, עשה לי את זה. הוא רק שליח. זה הגיע אלי ישירות מלמעלה, ואם יש לי טענות על מישהו, זה רק על עצמי, כי הכאב והקושי מגיעים בגלל העוונות, לכפר עליהם. מסופר בגמרא (ראש השנה ז.ו.) על רב הונא שנחלש מאוד, עד שהיה נראה כנוטה למות. רב פפא אמר לבני המשפחה שיתכוננו ללוויה, אולם אחרי כמה ימים נתרפא רב הונא. רב פפא התבייש ממנו, ורב הונא סיפר לו כי אכן, הוא כבר היה בדרכו למעלה, וכבר שמע שדגים אותו בבית דין של מעלה, ובכל פעם שמוצאים צד של זכות נשמעת הקריאה 'מצאתי כופר!'. ואז אמר הקב"ה בעצמו: הואיל ואינו מדקדק מידה במידה למי שמצער אותו, אף כאן לא תדקדקו אחריו. הניחו לו לחיות, שהוא מעביר על מידתיו! ואכן רב הונא נתרפא, והוסיפו לו עוד כמה שנות חיים.

מעשים כאלה דומים להם מופיעים בחז"ל הקדושים. קיימות עדויות רבות לאורך כל הדורות, וגם בימינו, על סגולתם העצומה של המעבירים על המידות. נכון שפגעו, הזיקו ועשו, וזה כואב; אבל אם נתחזק ונזכור כי היתה סיבה מעם ה' והכול לטובה, אזי נצליח למחול ולסלוח, ונזכה לקדש שם שמים בעולם, אשרי מי שזוכה לכך.

(מתוך שיעור 142 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיוב ישיר 02-3011904)

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

לא קניתי כרטיס הגרלה

מספר יהודי מאנגליה: עברו שנים רבות מאז המעשה, ועם כל זה - גם היום אני חושב שהסיפור הזה מיוחד. עד היום אני מחיה את עצמי באותה הארה שמימית שנשלחה אליי, ואני חושב שיש בזה חיזוק לכולם. ה' לא עוזב אף אחד.

באחד מהערבים, אשתי מספרת לי שהגיעה מעטפה בדואר. אנחנו רגילים למעטפות של כל מיני 'אוהבים' שלא שוכחים אותנו אף פעם, כמו העירייה, חברת הגז ועוד כמה בסגנון זה, וגם הפעם - מדובר במעטפה מחברת החשמל. הבחנתי במעטפה עוד לפני שהיא הראתה לי אותה, אך בחרתי להתעלם במפגיע, כאותה בת יענה שטומנת את ראשה בחול בזמן שהאויב מתקרב.

הפעם כבר לא יכולתי להתעלם. מול עיניי נפרשו מספרים ענקיים. קיבלנו חשבון חשמל גבוה, שאין לי שום מושג מאיפה אשלם אותו. מצבנו הכלכלי היה דחוק מאוד באותה תקופה.

"מה אעשה?" שאלתי את נווט ביתי. "אין לי כסף". והיא ענתה: "תלווה".

האפשרות שינתקו לנו את החשמל, נראתה גרועה יותר מלהיות בעל חוב, אבל לא רציתי להיחשב לרשע שלווה ואינו משלם. אין לי שום תוכנית איך להחזיר את ההלוואה, ולכן איני רוצה ללוות. מה עושים? מה שדוד המלך עשה. אמרתי לאשתי דברי חיזוק ששמעתי מהרבי שלי, הרבי מתולדות אהרון זצ"ל. הוא אמר, שכאשר דוד המלך היה בצקלג, אחרי שלקחו ממנו את אשתו ובנותיו, ואף שמעי בן גרא קילל אותו קללה נמרצת, הוא לא התייאש, רק "ויחזק דוד באלוקיו". הוא התחזק בה' בכל כוחותיו, ואכן שב למלוך על ישראל. מכאן ילמד כל יהודי להתחזק בה' בכל הכוחות, ולהאמין מעומק הלב בישועתו הקרובה.

מילותי פעלו את פעולתן, ונווט ביתי ישנה היטב. אולם אני, ליבי כל עימי: מאיפה, ריבון העולמים, אני משלם את החשבון הזה, ולא רק אותו? אני מלמד, עושה את מלאכתי נאמנה, ואין לי מקור אחר של הכנסה. אני ממש אוהב עצות. אין לי. אין לי. אין לי.

התהפכתי על משכבי כמו נחש מתפתל. הלילה ארוך, החושך שחור, ואין כל חלום. ריבוננו של עולם, המשכתי לדבר ולחזק את עצמי בדיבורי אמונה - 'ברחוב שבו אני גר יש חמישה בנקים, וכולם כמעט מתפקעים מרוב כסף. הקב"ה, אתה כול יכול, רב העלילה והתושייה. מאות אלפי דרכים לפניך לשלוח לי כסף. אתה יודע, אתה יכול, אתה רוצה, אתה מרחם. אתה תשלח. מתוך המחשבות המחזקות האלה נרדמתי סוף סוף, ובבוקר קמתי בתחושה שהקב"ה לא יעזבני ולא ייטשני. לפני שיצאתי מהבית תרמתי פרוטה לצדקה, ואמרתי בכוונה 'אלוק דמאיר ענני'.

באמצע היום בחיידר המנהל קורא לי למשרד. קוראים לי בטלפון. אני ניגש מסוקרן. זה קצת מפתח, כי אני לא רגיל לקריאות באמצע היום. על הקו אשתי, וקולה מרוגש מאוד: "הגרלנו בלוטו!"

"בלוטו?" אני שואל, "הרי לא קניתי כרטיס הגרלה!" "נכון", היא אמרה, "זו לא ממש הגרלה בלוטו, אלא משהו דומה. תשמע סיפור. אמא שלי הגיעה לפה לפני כמה דקות, ואמרה לי שאח שלה, הבחור המבוגר, רואה חשבון במקצועו, החליט לתת לנו כסף. הוא הביא לה מעטפה בשבילנו. תנחש כמה כסף יש בה..."

אני משתף פעולה, ומפחד להתאכזב. "מאתיים פונט? חמש מאות? יותר מאלף?"

קולה המנצח שובר את כל השיאים שעלו על דעתי, "שמונת אלפים פונט! זה הסכום שהיה במעטפה!"

אנחנו נדהמים. מהדוד הזה לא ראינו כסף מעולם, והנה, פתאום הוא ממטיר עלנו שפע שכזה. מה קרה לו?!

אבל אני ידעתי: זה לא הדוד. זה אבינו הרחום שבשמים, שראה בעונינו

מהרש"ש עד בית הדפוס

יש לי בבית בתוך שקית, אוסף של מטבעות קטנות האהובות עליי מאוד. אלו הן מטבעות שמצאתי בדרכים על המדרכה. למטבעות אלו אני קורא 'מטבעות של שמירת עיניים'. אלה מציאות שנקרו בדרכי לנגד עיניי המושפלות; מציאות קטנות שרק מזכירות לי 'בקטנה' ממש את האוצר הגנוז, השמור שם למעלה למי שעוצם עיניו מראות ברע.

כיוון שנושא זה הוא מהדברים שצריכים חיזוק, אספתי מאמרים, ציטוטים, דברי תורה ומדרשים, העוסקים בשמירת עיניים, וסידרתי אותם בעריכה נאה. מדי פעם הוספתי לאוסף הזה עוד תוכן, עד שהחומר שהיה בידי הגיע לכדי ספר. התקדמתי בעריכת הספר, אבל לא היה לי שום מושג מהיכן אשיג כסף כדי להדפיסו. הלכתי עם החומר הכתוב לגדול בישראל, וביקשתי ברכה. הרב בירך, והורה לי להמשיך לעסוק בספר עד השלב האחרון ממש שלפני ההדפסה. הכול, עד הכסף.

כך עשיתי. נתתי את הספר לעימוד, וציפיתי לישועה. אותו יום שעליו אני מספר עכשיו, היה יום שישי, ט' בשבט. בשנה זו חל יום ההילולא של הרש"ש בשבת קודש, ולכן עלו לציונו שבהר הזיתים ביום שישי. אני עומד בבית הכנסת, מסיים תפילת שחרית, והנה ניגש אליי יהודי ואומר לי, "אתה יודע של מי הוא יום ההילולא היום?"

"של הרש"ש", אמרתי.

"רוצה לבוא איתי להר הזיתים, לציון של הרש"ש? יש לי אוטו, ואני יכול לקחת אותך".

אמרתי לו, "זה לא היה בתוכנית שלי היום, יום שישי, ואני חייב לעזור בבית וגם לנוח לפני שבת".

עודני מדבר איתו, ואשתי מתקשרת ומזכירה שהילדים צריכים לצאת מהבית, והיא מבקשת שאבוא לחכות איתם להסעה. היא חייבת את עזרתך. התנצלתי בפני היהודי עם האוטו, ואמרתי, "אני חייב ללכת הביתה".

"אין שום בעיה", הוא ענה, "אבוא לקחת אותך אחרי שתסיים את ענייניך בבית".

אין לי שום דרך להסביר את התנהגותו של אותו יהודי. אין לי איתו כלום. אני מכיר אותו מהשכונה, ומפעם לפעם פוגש אותו ברחוב ונד לו בראשי לשלום. לא יותר מזה. מה פתאום הוא נטפל אליי? "אתה יכול לבקש מפלוני שייסע איתך", אמרתי לו, והצבעתי על מישוהו. "הוא כבר נסע בלילה", ענה לי היהודי. "הפעם אתה תיסע איתי". וזו הייתה, כך התברר, החלטה נחושה.

השלוחה
החדשה
לשמיעת
הסיפורים
שהתפרסמו בעלון

6176 * שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ורואים ישועות

בבית התגלתה ניליה. התקשרו והזמנו אינסטלטור. חששתי מאוד מההוצאה הכספית הכבדה שהייתה צפויה לנו. בדיוק באותם ימים נקלע לידי עלון "השגחה פרטית", ובו קראתי סיפור דומה לשלי. בניגוד אליי, האדם שבסיפור לא הזמין אינסטלטור אלא תרם להפצת העלון. החלטתי ללכת בעקבותיו, ביטלתי את הזמנת האינסטלטור, ותרמתי סכום כסף להפצת העלון. באופן מפתיע, מיד לאחר מכן הבעיה עם הנילוה הסתדרה מעצמה, ללא כל הוצאה כספית.

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

רציתי להודות לכם מקרב לב, ובמיוחד על שיעורי הרה"צ רבי יהודה מנדל שליט"א. השיעורים הקצרים שלו מעניקים לשומעיהם תועלת עצומה, ואני שומע זאת מרבים, שאכן מוצאים בהם חיזוק משמעותי והתחזקות באמונה. דבריו של הרב מדגישים את חשיבותו של כל יהודי, ואת משמעותה העמוקה של עבודת ה', תוך מתן כוח וחיזוק להתמודדות עם כל מצב בחיים. תודה רבה לכם על עבודתכם החשובה!

יותר יהודי מאשר גנב

ערב אחד השתתפתי בחתונה, כאשר ניגש אליי חבר ובפיו בקשה קצת נדירה: "תרשה לי לנסוע ברכב שלך?"
"יש לך רישיון?" אני שואל אותו.
"זה בדיוק העניין. אני רוצה לעשות רישיון, וברצוני לתרגל (דבר שהוא חוקי במקומות מסוימים)."

תסכים שאסע כמה מטרים עם האוטו שלך?"
אני חושב קצת ואומר, "זה קצת מפחיד אותי, לתת את ההגה למי שלא יודע לאחוז בו. אבל אם ניסע לאיזה רחוב צדדי ממש, שאין בו סכנה לעוברים ושבים, אני מסכים". יצאנו מהחתונה, נסענו לאזור מרוחק, נכנסנו לסמטה שקטה ועלומה, ושם עצרתי. החלפתי מקום עם חברי המתלמד, ונתתי לו לנהוג. הוא רצה להתאמן בחנייה בין שני רכבים חונים. מצא שני רכבים כאלו, ניסה להיכנס ביניהם, ו...הופ - העניק חבטה הגונה לאחד מהם. אנחנו יוצאים מהרכב כדי לאמוד נזקים, בודקים את האוטו שלי ואת הרכב החונה, וברוך ה' לא רואים כל סימן. בסמוך לאוטו אנחנו מגלים על הארץ את הספר הקדוש 'נועם אלימלך', ולידו מושלכים כמה ניירות ועלונים תורניים. נראה שמישהו שאינו מבין בערכם של כתבי קודש, זרק תכולה של שקית כאן על הכביש.

אנחנו מרימים את הכתבים, ומחליטים לקיים מצוות השבת אבדה. בין הדפים אנו מוצאים שם ומספר טלפון. אני מתקשר, והאיש שעונה לי מתרגש מאוד. "איפה מצאתם את המספר שלי? זה היה ביחד עם ה'נועם אלימלך'?" תגיד לי בדיוק איפה?"
אני אומר לו.

"כל הדברים האלו היו בתוך האוטו שלי. גנבו לי את המכונית, והגנב כנראה זרק החוצה את הדפים שלי. אתה יכול לתאר לי את המכונית שלי?"
את הדפים?"

אני מתאר לו את הצבע והצורה, קורא את מספר הרישוי, ואכן כן. מתברר שהאוטו שבו נחבטה המכונית שלי, הוא אכן הרכב של אותו יהודי. אנחנו מאוד מתרגשים.

בזמן שאני מדבר איתו, החבר שלי, קצת נבוך על החבטה שהוא ארגן כאן, סוקר את האזור השמם שאנחנו נמצאים בו. עץ רחב מאפיל על פנס הרחוב, אבל במבט מתבונן אפשר לראות את עמודי העירוב והחוט המחבר. משו לא נראה לו כל כך תקין. הוא מתקרב, ומגלה שהלחי נפול. החוט קרוע, והעירוב פסול.

"מצווה גוררת מצווה", מתלהב החבר שלי, "קודם אתה עושה אתי חסד ומרשה לי לנסוע באוטו שלך, אחרי זה אתה מקיים מצוות השבת אבדה, ועכשיו אנחנו נודיע לוועדת העירוב שצריך לתקן כאן את העירוב".
על ההמשך אני שומע כמה ימים אחר כך.

כאות הכרת טובה, בעל הרכב מתקשר אליי אחרי כמה ימים, ומספר לי את השתלשלות העניינים מאז שחזרה אליי אבדתו.

"החלטתי לערב את המשטרה כדי למצוא את הגנב" - סיפר לי בעל הרכב - "ותוך כמה ימים אותה הגנב. עכשיו נותרה בידי החלטתה אם לתבוע אותו לדין ולהביא לכליאתו בבית סוהר, או לא. החלטתי לעשות קידוש ה'. יצאתי קשר עם הגנב, ואמרת שאני רוצה לפגוש אותו. הוא הסכים.
הגעתי למקום שקבענו, ומול עיניי מתנשא מין 'עוג מלך הבשן', גבוה, מתולתל, במכנסי ג'ינס. נראה כמו גוי גמור. אמרתי לו: 'גנבת לי את האוטו, אבל איני תובע אותך, כי בזכותך גילינו שהעירוב קרוע וצריכים לתקן אותו. בזכותך יהודים שומרים שבת'."

עוד אני מדבר, והיגוי מתחיל לבכות. הוא לא רק דומע, הוא בוכה ממש, ואני לא מצליח להבין מה עשיתי לו. 'מה קרה?' אני שואל, והוא עונה לי באידיש, 'אני פשוט לא מאמין. ככה אתם כולכם כאלו טובים?'

הוא מספר שהוא נולד בבית יהודי חרדי. הוא יודע אידיש מצוין. הוא יודע הכול. אבל היצר הרע סובב אותו בחבלי שווא. הוא התפתה אחרי חברים רעים, והלך מדחי אל דחי. כעת הוא נראה כמו שהוא נראה, ואין לו יום טוב אחד בחייו.

'ועכשיו אני רואה שסתם ברחתי. בשביל מה?! אם יש אנשים טובים אצלנו, למה שאני אשאר בתוך הזוועה הזאת?' הוא שואל ובוכה, ואנחנו מחליפים מספרי טלפון. אני מזכיר לו שאף פעם לא מאוחר, והוא יכול לחזור כבר היום הזה לאבא שבשמים".

ברוך ה', זכיתי לקחת חלק במסלולה של נשמה ששבה הביתה, ולראות בחוש איך הקב"ה מגלגל סיבות לבלתי ידח ממנו נידח.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 82.)

לא עבר זמן רב מאז שהגעתי הביתה, ו'היהודי של הרש"ש' הגיע עד ביתי וקרא לי לנסוע עימו. ראיתי שהוא מתעקש כל כך, והצטרפתי אליו.

על הציון בהר הזיתים, הוספתי על בקשותיי הפרטיות בקשה מיוחדת על הספר בעניין שמירת העיניים, שאזכה בקרוב להוציאו לאור. כעבור כחצי שעה נסענו חזרה לעיר. הגעתי הביתה, ואני חש עייפות פושטת בכל איבריי. אני חייב לנוח. בבית, ברוך ה' המצב לקראת שבת היה די טוב, ונכנסתי למיטה בניסיון להירדם. זה לא הלך. הסתובבתי ימינה, שמאלה ושוב ימינה, לקחתי ספר ליד כדי לעייף את העיניים, ושום דבר לא עזר. אני עייף מאוד, ולא נרדם.

קמתי, והחלטתי ללכת לבית המדרש. מה אעשה שם? הרי איני מרוכז כדי ללמוד. החלטתי לקחת את הדפים המעומדים של הספר שברצוני להוציא לאור, ולסדר אותם כך שיהיו מוכנים לדפוס באופן סופי. התיישבתי על מקומי בבית המדרש והתחלתי לסדר את הדפים, לסמן בתוכם מה להקדים ומה לאחור, להגיה ולתקן, לערוך ולמייין.

כחמש עשרה דקות אני עוסק בעריכה, ואז מקבל טפיחה על הכתף. "שלום, מה שלומך, מה אתה עושה כאן?" אני זוכה להתעניינות רבתי. זהו מיודענו מקבר הרש"ש זי"ע. אתמול בקושי הכרתי אותו, והיום אנחנו חברים טובים...

ניסיתי לדבר עימו באופן שיבין בעצמו שאין לי פנאי לשוחח איתו. הוא הבין את הרמז שלא היה כל כך דק, והתחיל לסגת. באותו רגע תפסתי את עצמי וחשבתי, 'אתה עוסק בשמירת העיניים, ומה עם שמירת הפה? מה עם אהבת ישראל? גם זה חלק מהתורה'.

מיד שיניתי את טעמי וקראתי לו, "מה אמרת?" שאלתי. והוא כמובן ענה מיד בעיניים מאירות. ראיתי שהוא שמח ביחסי אליו. הוא שאל על תוכן הספר, לשמו ולסגנונו, תהה למה צריכים עוד ספר בנושא הידוע הזה, והוסיף עוד ועוד שאלות, ואני עניתי על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון. כך שוחחנו כמה דקות, עד ש'היהודי מהרש"ש' בא על סיפוקו, ונפרד ממני כשהוא מרוצה.

עברה דקה, והנה, יהודי אחר שעד עתה ישב ולמד בבית המדרש, ניגש אליי. "ראיתי שהתייחסת בכזאת לבביות ליהודי שדיבר איתך", הוא אמר. "ראיתי שגם בבוקר דיברת איתו בכבוד. הקשבתי למה שדיברתם, והעניין הזה של הספר מעניין אותי מאוד. תגיד לי, כמה אתה צריך בשביל ההדפסה?"

בשלב זה כבר דיברנו במספרים. ביום ראשון הביא לי אותו יהודי במזומן את כל הסכום הדרוש, וכך הספר הודפס! כשאני חוזר ומספר את השתלשלות העניינים, נראה שהייתה כאן השגחה פרטית, שאזכה להתפלל על הדבר בציונו של הרש"ש, לקיים מצווה של אהבת ישראל, ולהגיע בסייעתא דשמיא מיוחדת להדפסת הספר.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 81.)

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העיניים
התקשרו עכשיו למוקד הישועות 02-6313-742
או בקו ההשגחה פרטית 02.30.11.300 | שלוחה 6

בעמדות נדרים פלוס | משלוח בדואר | העברה לבנק לאומי | טניף 902 | חשבון 57390056 | ע"ש השגחה פרטית | ת.ד. 5475 ירושלים

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה במוקד הפצה

בעילום שם לסייעתא דשמיא בכל העיניים
בעילום שם לזוג שנישא שיבנו בית נאמן בישראל

א. בן מ. זווג הגון במהרה
ד. בן מ. חזרה בתשובה במהרה
בעילום שם לרפואת הגוף והנפש

תקשיב. תבין.

מאות אלפים
מכל העולם,
כבר חיים
חיי שלווה ורוגע.

תתחבר גם אתה
לקו השגחה
פרטית
ותראה איך הרוגע
מחלחל בתוכך.

*6176
או: 02-30-11-300

מרחבי העולם:
מארץ ישראל 02-30-11-300,
מארה"ב 151-86-130-140,
מאנגליה 0-330-3900-489,
מבלגיה 0-380-844-28,
מארגנטינה 398-840-31,
מדרום אפריקה 8755-18-521,
מאוקראינה 380-947-100-633

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

נראה טבע, מרגיש שהכול תלוי בסייעתא דשמיא, יש בזה ביותר תוקף האמונה, ויש רבותא מיוחדת בדבר זה שמאמין שהקב"ה נותן לו את פרנסתו, ולכן אמונה זה סדר זרעים.

(דף על דף)

כאשר לא יחשוב איך ירוויח - תהיה לו ישועה

"אמונת זה סדר זרעים", כי טבע שקבע ה' בזריעת השדות, שלא יצמחו ויעשו פרי תבואה טרם נרקב הגרעין, כן הוא באמונה: כל זמן שאדם ישית עצות בנפשו, אז לא ייושע בה' ישועת עולמים. וזהו שייכות אמונה בסדר זרעים. וזה היה גם בזמן שנתן להם ה', אם כי היו במדבר בארץ לא זרועה ובאין מסחר וקניין, וזה מה שאמר "מן הוא", כי לא ידעו מה הוא, על ידי איזו זכות הוא בא. על זה השיב להם משה רבינו ע"ה: "הוא הלחם אשר נתן ה' לכם לאוכלה" - כך הוא דרך פרנסה: בשעה שאדם אינו חושב עוד מחשבות איך ירוויח, אלא יתחזק באמונתו, אז תהיה לו ישועה, כי כן יסד מלכו של עולם.

(גבני ישראל בשלח)

מאמין בה' חזרע

אמר ריש לקיש: מאי דכתיב מה ביאור הפסוק (ישעיהו לג, ו) "והיה אמונת עתיך חוסן ישועות חכמת ודעת וגו' יראת ה' היא אוצרו", "אמונת" - זה סדר זרעים שמאמין בה' חזרע.

(שבת לא, א)

מהזריעה רואים שה' יתברך מפרנס את האדם

"אמונת זה סדר זרעים", פירושו: שעל ידי שהשיי מפרנס האדם, ראוי שיאמין בו ית' בכול, כמו שהוא מפרנס האדם כך ישים בטחונו בו ית' בכל דבר שהוא צריך. וכן מה שמפרש בירושלמי שמאמין בחי העולמים חזרע, רצונו לומר גם כן כי מה שזרוע הוא אמונה בו ית', שהרי הזריעה מורה כי השיי מפרנס האדם, וכאשר הוא ית' מפרנס האדם, ישים אמונתו בו ית'.

(פירושי מהרי"ל מפראג אגדות השי"ס)

אמונתו של אדם מתבטאת בדברים שונאים כטבע

בגמרא: "אמונת זה סדר זרעים", ובתוס' מהירושלמי: "שמאמין בחי העולמים חזרע", ע"כ. כ"ק אדמו"ר מהר"א מסטריקוב זצ"ל אמר: הנה בפולין היו רגילים לומר, שלכאורה צריך ביאור בדברי הירושלמי שכתב המעלה בזריעה שמאמין בחי העולמים חזרע, ומשמע שרק מי שמאמין בריבונו של עולם זרוע, ולכאורה ייפלא, שהרי גם כל הכופרים למיניהם שאינם מאמינים, גם כן זורעים הם את אדמתם, וחושבים בעצמם שפעמים מצליח ופעמים לא, ואם כן, מה הרבותא בדבר זה שאיתא על זה "אמונה זה סדר זרעים"?

אלא, ביאור העניין הוא דהנה יהודי שמאמין בריבונו של עולם יודע, שכל מזונותיו ופרנסתו הם מידו ית"ש, וכל מה שעמל וטורח לפרנסתו הוא רק בגדר ההשתדלות שנדרשת מהאדם, שנגזר עליו שצריך לעמול לפרנסתו. אמנם אין שום שייכות לגודל העמל, להצלחה בעניין הפרנסה.

והנה בכל שאר ענייני הפרנסה כמו מסחר וכדו', גם האדם הפשוט מרגיש שצריך הוא להגיע לסייעתא דשמיא שיצליח בעסקיו, ומרגיש יותר את ידו ששולח לו את מזונותיו. אמנם, לאדם הזרוע את אדמתו קשה יותר להאמין בזה, שהרי לכאורה נראה בזה לעין, שלפי כמה שהאדם משקיע יותר בשדהו וטורח בה לזבל אותה וכו', מצליח הוא יותר, והיה נראה שבדבר זה באה לו פרנסתו מכוון.

ולזה בא הרבותא בסדר זרעים, שאדם שעמל בשדהו ומאמין בחי העולמים, והיינו שגם בדבר זה שלכאורה

שיאמין בכל מסחרו, שרק על ידי חסד הבורא יושלם חפצו

הגם שיש בני אדם שמוכרחין לעשות איזה מסחר, צריך המשא ומתן להיות באמונה, וזה הוא תחילת דינו של אדם, כמ"ש פרק ב' דשבת: "אמר רב, בשעה שמכניסין את האדם לדין אומרים לו: נשאת ונתת באמונה", והיינו על פי מה דאיתא שם "והיה אמונת עתיך חוסן כו' אמונת זה סדר זרעים", וכתבו התוספות בשם הירושלמי שמאמין בחי עולמים חזרע, והיינו שאינו כעוסקים במשא ומתן ואומרים כוחי ועוצם ידי כו', כי אם זרוע: משליך זרעותיו, ישדד אדמתו ויכסם שם, יאבדו, יפסדו וירקבו, עד ירחם ה' עליו, יוריד טללים, ישיב הרוח, ברינה יקצרו ויישא אלומותיו. ומשום הכי זרעים נקרא אמונה, וכמו כן ראוי היות כל משא ומתן באמונה, היינו שיאמין שמה שהוא קונה או מוכר, לווה או מלווה, הוא כמשליך זרעותיו בתוך הארץ, ועל ידי חסד הבורא יושלם חפצו.

(שב שמעתתא, הקדמה אות ה')

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עריפות תינתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל 023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

נקודה מתוך שיעור המופלא של

הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א

כוח ההחלטה והתפילה

הפתרון טמון, אפוא, בהחלטה נחושה להידיבק בה'. סיוע משמיים ילווה החלטה זו. מתעוררת שאלה: הרי ידוע ש"הכול בידי שמים חוץ מיראת שמים". כיצד ייתכן סיוע משמיים להתגבר על ניסיונות? שאלה זו מתעוררת גם בנוגע לתפילה על עניינים רוחניים, כגון בקשה להימנע מאיסורים. התשובה פשוטה: נדרש מהאדם צעד קטן - החלטה נחושה, תפילה לה'. פעולות אלו הן התחלה ראויה, ובעקבותיהן יפתחו שערי סיוע משמיים, כמאמר חז"ל: "הבא ליטהר מסייעין אותו". וכמאמרם ז"ל: "פתחו לי פתח כחודו של מחט, ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם". פתח קטן מצד האדם, יזכה לפתיחת פתח רחב מן השמיים. יהי רצון שנזכה לעמוד בכל הניסיונות, להתקרב אל ה' ולהידיבק בו תמיד, בלב ובנפש חפצה. אמן.

שיעור הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסר פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בשלוחה 2 < 3 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש ואנגלית
לקבלת העלון במייל B023011300@GMAIL.COM

לשליחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com

תכלית העלון הוא, לקרב את האדם לבורא עולם. חלילה שחוא יהיה זה שיפריע להתפיל ולשמוע קריאת התורה.